



Minden év május 20-án van a Méhek világnapja. A Méhek Világnapja alkalmából a ZEMA felkérte Kerekréti Istvánt, hogy írjon egy blogbejegyzést. Kerekréti István méhész tollából íme egy fantasztikus mese.

Halló – halló, itt vagyok!

Egy pici viaszbölcsőben bezárva. Már nagyon szűkös ez a lakrész és kintről halk zümmögés hallatszik...

Milyen izgalmas lehet a kinti világ! De jó is lenne odakint!

A fejemet nekifeszítem a viasztetőnek és a számmal körbe rágom. Így ni, már kint is vagyok! Ó, de nagy itt a sürgés-forgás! Mennyi sok olyan méhecske van itt a kaptárban, mint én! Kicsit kisimítom a szárnyaimat, megtisztogatom csápjaimat és valami finom ennivaló után nézek. Miután megtömtem a pocakomat, első dolgom, hogy a kis sejtet kifényesítsem magam után. Az mégsem járja, hogy a királynő, ha erre jár, hibát találjon benne!

Itt mindenki dolgozik. Én egy pár napig a legkisebbeket fogom etetgetni. Ha odaadóan dajkáltam a piciket és közben megerősödtem, utána már részt vehetek az építkezésen.

Ez ám a kihívás, a nagy pontosságot igénylő munka! A kaptár szélén lévő viaszlapon kell gyülekezni. Egymásba kapaszkodva lógunk, mint ti a bordásfalon. Nagyon hamar kimelegszem és hátul a potroh részem izzadni kezd. Még soha nem éreztem ilyet! Kicsit ragacsos cseppek folynak végig rajtam, de a lábaimmal ledörzsölgetem magamról. Körülöttem mindenki ezt csinálja. A ledörzsölt kis morzsákat pedig kicsi kelyhekké formálva összeragasztjuk. Jé ez pont olyan, mint amiből én születtem! A kaptár tele van ilyenekkel. Ebben tartjuk a mézet is! Pár napig ezt a nehéz munkát bízzák rám – vajon kitaláljátok, hogy miért? Azért, hogy még erősebb legyek!

Aki itt jól dolgozott az jutalmul a kaptár bejáratnál állhat őrséget. Képzeljétek csak el! Kint állhatok a napfényben. Megláthatom a felhőket és a velük bújócskázó napocskát. De nem csak ez a feladat, hanem a bejáratához közeledő szállító méhecskéknak utat készíteni. A röpdeszakára leszállókat ellenőrizni és a helyes lép felé irányítani őket. Minden idegentől és betolakodótól megvédeni a bentlakókat. Ezért jól ki is hegyeztem a fullánkomat!

A szememmel és orrommal megfigyelek mindent. Megjegyzem a kaptárat körülvevő tárgyakat és a nap helyzetét. Felismerem a sok illat közül a legédesebbet.

Esténként pedig arról álmodom, hogy milyen lehet a látóhatáron túli világ. Így telnek a napok és egy szép napos délután az őrség parancsnoka sorba állít minket. Megengedi, hogy felrepüljünk és apró köröket írjunk le a kaptár előtt. De jó repülni! Felülről látni a világot és vizsgálgatni a széllel felénk áramló illatokat!

Másnap gyülekezőt fúj a kirepülő csoport vezetője. Nekem is közéjük kell állnom! Eltáncolja az utat a nektár forrás felé, hogy könnyen megtaláljuk. Segít majd a nap iránya és a nektár, amit kóstolóba kaptunk!

Sok társammal együtt repülünk az ismeretlen felé. A fűszálak végén lévő harmatcseppek, mint pici drágakövek ragyognak. A felénk jövő bokrok alatt kis őzike pihen. A lombkoronájukkal bólogató fák pedig hívogatnak minket. „Erre-erre!” – mutatják az utat, és valóban, a fák között kiszélesedik egy nagy mező. Itt aztán sok mindent látni. Piros, sárga, kék és fehér virágokat. Van, aminek széles nagy piros szirmai vannak és fekete a közepe. Van, aminek kicsi sárga kerek a virága és kifehéredik a haja. A kék virágok, mint a katonák hosszú száron egymás mellett állnak vigyázzban. A legkisebb, sok apró virágból álló gömböcske pedig fehér. Jéééé! Ennek van olyan illata, amit kóstolókora kaptunk! Ezért leszálok és az édes nektárból szívoगतok. Hamar tele lesz a mézgyomrom, így rövidesen indulok is hazafelé.

Jaj, hogy fognak örülni a kaptárbéliek! Az örök ismerősként köszöntenek, így hamar beengednek. Amikor lepakoltam a nektárt a viaszsejtbe, már indulok is vissza a mezőre. Minél több virágot látogatok meg, annál több méz készül belőle!

Ezért ültessetek otthon minél több virágot! Bízatom bennem, én megtalálom és megkapjátok üvegbe zárt ajándékom!

